Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL MACIEJ SZPUNAR
prezentate la 1 august 2025[1]

Cauza C-371/24 [Comdribus][i]

HW
cu participarea:
Ministère public

[cerere de decizie preliminară formulată de cour d'appel de Paris (Curtea de Apel din Paris, Franța)]

„Trimitere preliminară – Protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal – Directiva (UE) 2016/680 – Articolul 10 – Prelucrarea de categorii speciale de date – Caracter strict necesar – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolele 7, 8 și 49”

I. Introducere

1. Prelevarea amprentelor digitale și a fotografiilor este o metodă clasică de identificare în cadrul unei anchete penale. Aceste date cu caracter personal permit însă identificarea unică a unei persoane fizice și, prin urmare, sunt considerate deosebit de sensibile.

2. Sarcina delicată care revine Curții în prezenta cauză constă în găsirea unui echilibru între, pe de o parte, practici considerate adesea curente de autoritățile de poliție și, pe de altă parte, protecția datelor persoanelor vizate.

[1] Limba originală: franceza.

[i] Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile din procedură.

II. Cadrul juridic

A. Directiva (UE) 2016/680

3. Articolul 1 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/680 [2] prevede că „[această] directivă stabilește normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora.”

4. Articolul 4 din această directivă are următorul cuprins:

„(1) Statele membre garantează că datele cu caracter personal:

(a) sunt prelucrate în mod legal și echitabil;

(b) sunt colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și nu sunt prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri;

(c) sunt adecvate, relevante și neexcesive în ceea ce privește scopurile în care sunt prelucrate;

[…]

(4) Operatorul este responsabil de respectarea alineatelor (1), (2) și (3) și poate demonstra acest lucru.”

5. Potrivit articolului 6 din directiva menționată:

„Statele membre garantează că, după caz și în măsura posibilului, operatorul face distincție clară între datele cu caracter personal ale diferitelor categorii de persoane vizate, precum:

(a) persoane în privința cărora există motive serioase să se creadă că au săvârșit sau că urmează să săvârșească o infracțiune;

(b) persoane condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni;

(c) victime ale unei infracțiuni sau persoane în privința cărora, în baza anumitor fapte, există motive să se creadă că persoanele respective ar putea fi victimele unei infracțiuni; și

(d) alte părți care au legătură cu infracțiunea, ca de exemplu persoane care ar putea fi chemate să depună mărturie în cadrul anchetelor legate de infracțiuni sau în cadrul procedurilor penale ulterioare sau persoane care pot oferi informații cu privire la infracțiuni sau persoane care sunt în legătură sau asociate cu persoanele menționate la literele (a) și (b).”

[2] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO 2016, L 119, p. 89).

6. Articolul 8 din aceeași directivă prevede:

„(1) Statele membre garantează legalitatea prelucrării numai dacă și în măsura în care aceasta este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini de către o autoritate competentă în scopurile stabilite la articolul 1 alineatul (1) și că aceasta se întemeiază pe dreptul Uniunii sau pe dreptul intern.

(2) Dreptul intern care reglementează prelucrarea care intră sub incidența prezentei directive precizează cel puțin obiectivele prelucrării, datele cu caracter personal care urmează să fie prelucrate și scopurile prelucrării.”

7. Articolul 10 din Directiva 2016/680 prevede:

„Prelucrarea datelor cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice, afilierea sindicală, prelucrarea datelor genetice, prelucrarea datelor biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice sau prelucrarea datelor privind sănătatea sau a datelor privind viața sexuală și orientarea sexuală a unei persoane fizice este autorizată numai atunci când este strict necesară și sub rezerva unor garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanei vizate și numai atunci când:

(a) este autorizată de dreptul Uniunii sau de dreptul intern;

(b) este necesară pentru a proteja interesele vitale ale persoanei vizate sau ale unei alte persoane fizice; sau

(c) prelucrarea respectivă se referă la date care sunt făcute publice în mod manifest de persoana vizată.”

8. Articolul 13 din această directivă are următorul cuprins:

„(1) Statele membre garantează că operatorul pune la dispoziția persoanelor vizate cel puțin următoarele informații:

(a) identitatea și datele de contact ale operatorului;

(b) dacă este cazul, datele de contact ale responsabilului cu protecția datelor;

(c) scopurile în care sunt prelucrate datele cu caracter personal;

(d) dreptul de a depune o plângere în fața autorității de supraveghere și datele de contact ale autorității de supraveghere;

(e) existența dreptului de a solicita operatorului acces la datele cu caracter personal referitoare la persoana vizată ori rectificarea sau ștergerea acestor date sau restricționarea prelucrării lor.

(2) În plus față de informațiile menționate la alineatul (1), statele membre garantează prin lege că operatorul comunică persoanei vizate, în anumite cazuri, următoarele informații suplimentare, pentru a permite acesteia exercitarea drepturilor sale:

(a) temeiul juridic al prelucrării;

(b) perioada pentru care vor fi stocate datele cu caracter personal sau, în cazul în care nu este posibil, criteriile utilizate pentru a stabili respectiva perioadă;

(c) dacă este cazul, categoriile de destinatari ai datelor cu caracter personal, inclusiv în țări terțe sau organizații internaționale;

(d) în cazul în care este necesar, informații suplimentare, în special atunci când datele cu caracter personal sunt colectate fără știrea persoanei vizate.

(3) Statele membre pot adopta măsuri legislative de amânare, restricționare sau omitere a furnizării de informații persoanei vizate în conformitate cu alineatul (2) în măsura în care și atât timp cât o astfel de măsură constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, ținând seama de drepturile fundamentale și de interesele legitime ale persoanei fizice, pentru:

(a) evitarea obstrucționării cercetărilor, anchetelor sau procedurilor oficiale sau juridice;

(b) a nu prejudicia prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor;

(c) protejarea securității publice;

(d) protejarea securității naționale;

(e) protejarea drepturilor și libertăților celorlalți.

[…]”

9. Articolul 54 din directiva menționată prevede:

„Fără a aduce atingere vreunei căi de atac administrative sau extrajudiciare disponibile, inclusiv dreptului de a depune o plângere la o autoritate de supraveghere în conformitate cu articolul 52, statele membre garantează persoanei vizate dreptul la exercitarea unei căi de atac judiciare eficiente în cazul în care aceasta consideră că, prin prelucrarea datelor sale cu caracter personal cu nerespectarea dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive, au fost încălcate drepturile care îi revin în conformitate cu dispozițiile respective.”

B. Dreptul francez

10. Articolul 55-1 din code de procédure pénale (Codul de procedură penală) prevede:

„Ofițerul de poliție judiciară poate efectua sau poate dispune efectuarea, sub controlul său, asupra oricărei persoane susceptibile să furnizeze informații cu privire la faptele în cauză sau asupra oricărei persoane împotriva căreia există unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească o infracțiune, a operațiunilor de prelevare externă necesare pentru realizarea unor examene tehnice și științifice de comparație cu urmele și indiciile prelevate în cadrul anchetei.

El efectuează sau dispune efectuarea, sub controlul său, a operațiunilor de întocmire a fișelor de semnalmente și în special de prelevare a amprentelor digitale sau de realizare a fotografiilor

necesare pentru alimentarea și consultarea fișierelor de poliție potrivit normelor proprii fiecăruia dintre aceste fișiere.

Refuzul unei persoane împotriva căreia există unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească o infracțiune de a se supune operațiunilor de prelevare, menționate la primul și la al doilea paragraf, dispuse de ofițerul de poliție judiciară se pedepsește cu închisoarea de un an și cu amendă de 15 000 de euro.

Fără a aduce atingere aplicării celui de al treilea paragraf, în cazul în care prelevarea amprentelor digitale sau palmare sau a unei fotografii constituie unicul mijloc de identificare a unei persoane care este audiată în temeiul articolelor 61-1 sau 62-2 pentru o crimă sau un delict sancționat cu închisoarea de cel puțin trei ani și care refuză să își dovedească identitatea sau care furnizează elemente de identitate vădit inexacte, această operațiune poate fi efectuată fără consimțământul persoanei respective, cu autorizarea scrisă a procurorului Republicii sesizat cu o cerere motivată din partea ofițerului de poliție judiciară. Ofițerul de poliție judiciară sau, sub controlul său, un agent de poliție judiciară recurge la constrângere în măsura strict necesară și în mod proporțional. Acesta ține seama, dacă este cazul, de vulnerabilitatea persoanei. Această operațiune face obiectul unui proces-verbal, care menționează motivele pentru care ea constituie unicul mijloc de identificare a persoanei, precum și ziua și ora la care este efectuată. Procesul-verbal este transmis procurorului Republicii, o copie a acestuia fiind predată persoanei în cauză.”

III. Litigiul principal, întrebările preliminare și procedura în fața Curții

11. La 30 mai 2020, peste o sută de activiști pentru climă au ocupat bulevardul Champs-Élysées din Paris (Franța). Forțele de ordine au intervenit pentru a-i dispersa și au reținut mai multe persoane, printre care HW, pentru organizarea unei manifestații nedeclarate și rebeliune. Fiind ascultat în cadrul reținerii sale, HW și-a dezvăluit identitatea, dar a refuzat prelevarea amprentelor digitale și a fotografiilor necesare pentru identificarea sa, în pofida faptului că a fost informat că acest refuz constituia un delict pentru care era pasibil de o pedeapsă cu închisoarea și o amendă.

12. La 1 iunie 2020, în urma reținerii sale, HW a fost adus în fața procureur de la République (procurorul Republicii, Franța) și în fața juge des libertés et de la détention (judecătorul de drepturi și libertăți, Franța), care l-a plasat sub control judiciar și i-a comunicat că trebuia să se înfățișeze în fața tribunal correctionnel de Paris (Tribunalul Corecțional din Paris, Franța). HW era inculpat:

– în primul rând, pentru fapta de a organiza la Paris, la 30 mai 2020, o manifestație pe drumul public care nu a făcut obiectul unei declarații prealabile în condițiile stabilite de lege, în speță în special instigând participanții, dându-le instrucțiuni să nu prezinte actele de identitate, să nu coopereze la ordinul forțelor de ordine și să creeze un lanț uman, instrucțiuni respectate imediat de ceilalți manifestanți;

– în al doilea rând, pentru fapta săvârșită la Paris, la 31 mai 2020, având cunoștință de codul secret de descifrare a unui mijloc de criptare susceptibil de a fi fost utilizat pentru pregătirea, facilitarea sau comiterea unei crime sau delict, de a refuza să îl încredințeze autorităților judiciare sau să îl pună în aplicare la cererea acestor autorități în cadrul unei anchete

preliminare, al unui flagrant delict sau al unei cercetări penale, în speță refuzând să comunice codurile telefonului său și

– în al treilea rând, pentru fapta săvârșită la Paris, la 30 mai 2020, în condițiile în care exista împotriva sa unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească o infracțiune, de a refuza să se supună prelevării amprentelor digitale, palmare sau a fotografiilor necesare pentru alimentarea și consultarea fișierelor de poliție potrivit normelor proprii fiecăruia dintre aceste fișiere.

13. Prin hotărârea din 8 septembrie 2021, tribunal correctionnel de Paris (Tribunalul Corecțional din Paris) l-a achitat pe HW pentru faptele aferente primelor două acuzații, însă l-a declarat vinovat pentru faptele aferente celei de a treia acuzații și, prin urmare, l-a condamnat la plata unei amenzi de 300 de euro.

14. HW și Ministère public (Ministerul Public) au declarat apel împotriva acestei hotărâri la cour d'appel de Paris (Curtea de Apel din Paris, Franța), instanța de trimitere.

15. Instanța de trimitere consideră că, în pofida Hotărârii Ministerstvo na vatreshnite raboti (Înregistrarea de date biometrice și genetice de către poliție)[3], rămân anumite întrebări în ceea ce privește interpretarea articolului 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c) și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta.

16. În primul rând, considerațiile Curții din Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I s-ar aplica unei proceduri penale care prevede colectarea sistematică a datelor biometrice și genetice ale unei persoane împotriva căreia există suficiente elemente de probă privind săvârșirea unei infracțiuni pentru a justifica punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa[4]. În schimb, Curtea încă nu s-ar fi pronunțat cu privire la o situație juridică precum cea prevăzută la articolul 55-1 din Codul de procedură penală, care prevede colectarea sistematică a datelor biometrice[5] ale unei persoane împotriva căreia există „unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească o infracțiune" în cadrul unei anchete, fără ca aceasta să implice o punere în mișcare a acțiunii penale. Ar fi, prin urmare, necesar să se stabilească dacă această condiție este suficientă pentru a îndeplini cerințele care decurg din Directiva 2016/680.

17. În al doilea rând, instanța de trimitere ridică problema dacă Directiva 2016/680 impune autorităților competente obligația de a motiva caracterul strict necesar al prelucrărilor pe care le efectuează.

18. În al treilea rând, prezenta cauză ar ridica o problematică inedită în raport cu dreptul Uniunii: potrivit legislației franceze, refuzul de a se supune întocmirii unei fișe de semnalmente ar constitui o infracțiune autonomă care poate fi urmărită și poate face obiectul unei condamnări, chiar dacă infracțiunea principală care stă la baza măsurii de întocmire a fișei de semnalmente nu a condus la o condamnare (denumită în continuare „condamnarea autonomă"). S-ar pune astfel problema dacă, în aceste împrejurări, cerința caracterului „strict necesar" al colectării datelor biometrice este îndeplinită și dacă o asemenea condamnare autonomă este justificată.

[3] Hotărârea din 26 ianuarie 2023 (C-205/21, denumită în continuare „Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I", EU:C:2023:49).

[4] Curtea a concluzionat, la punctul 135 din Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, că dispozițiile în cauză ale Directivei 2016/680 se opun unei asemenea colectări sistematice.

[5] Potrivit articolului 3 punctul 13 din Directiva 2016/680, imaginile faciale și datele dactiloscopice constituie date biometrice.

19. Potrivit instanței de trimitere, răspunsul la aceste întrebări este esențial pentru soluționarea litigiului principal, din moment ce HW a fost urmărit penal și condamnat numai pentru infracțiunea de refuz de a se supune întocmirii unei fișe de semnalmente, în condițiile în care a fost achitat pentru infracțiunea principală de organizare a unei manifestații nedeclarate care stătea la baza măsurii de întocmire a fișei de semnalmente și fără ca în vreun moment al procedurii să existe o motivare adecvată a caracterului strict necesar al acestei măsuri.

20. În aceste condiții, cour d'appel de Paris (Curtea de Apel din Paris) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale, precum articolul 55-1 din Codul de procedură penală francez, care prevede întocmirea sistematică a fișei de semnalmente (dactiloscopică și fotografică) pentru persoanele împotriva cărora există unul sau mai multe motive de a bănui că au săvârșit sau au încercat să săvârșească o infracțiune?

2) Articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale, precum articolul 55-1 din Codul de procedură penală francez, care nu prevede obligația autorității competente de a motiva în mod adecvat în fiecare caz în parte caracterul strict necesar al întocmirii fișei de semnalmente?

3) Articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale, precum articolul 55-1 din Codul de procedură penală francez, care permite urmărirea penală și condamnarea în mod autonom a unei persoane care a refuzat întocmirea fișei de semnalmente, chiar dacă aceasta din urmă nu ar fi urmărită penal sau condamnată pentru infracțiunea care a stat la baza măsurii de întocmire a fișei de semnalmente?"

21. Cererea de decizie preliminară a fost primită de Curte la 24 mai 2024. HW, guvernele francez și polonez și Irlanda, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise. Guvernele francez și ceh, Irlanda și Comisia au fost prezente la ședința care a avut loc la 30 aprilie 2025.

IV. Analiză

A. Cu privire la prima întrebare preliminară

1. Cu privire la formulare

22. Amintim că instanța de trimitere solicită prin intermediul primei întrebări să se stabilească dacă articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care prevede întocmirea *sistematică* a fișei de semnalmente (dactiloscopică și fotografică) pentru persoanele împotriva cărora există unul sau mai multe motive de a bănui că au săvârșit sau au încercat să săvârșească o infracțiune.

23. Dorim să arătăm că, în urma lecturii cererii de decizie preliminară, principala sursă de preocupare a instanței de trimitere pare să fie faptul că articolul 55-1 din Codul de procedură penală autorizează colectarea datelor biometrice ale persoanelor împotriva cărora nu este pusă în mișcare în mod formal acțiunea penală în cadrul unei proceduri penale.

24. În ceea ce privește formularea primei întrebări, utilizarea adjectivului „sistematică” de către instanța de trimitere [6] a făcut obiectul unei dezbateri între părți în cadrul observațiilor lor scrise.

25. Guvernul francez susține că este eronat să se afirme că legislația franceză prevede colectarea „sistematică” a acestor date biometrice, din moment ce nu este vorba despre o obligație, ci despre o posibilitate.

26. Comisia împărtășește poziția guvernului francez, subliniind că ofițerul de poliție judiciară dispune de o „marjă de apreciere” în ceea ce privește prelevările pe care le efectuează. Această instituție susține că prelevările respective nu sunt „sistematice”, în măsura în care nu sunt efectuate în privința tuturor persoanelor bănuite de săvârșirea unei infracțiuni, ci numai în funcție de necesitățile anchetei.

27. La rândul său, HW susține că, ținând seama de practica autorităților de poliție, colectarea datelor în cauză este sistematică [7].

28. În această privință, trebuie amintit că nu este de competența Curții să se pronunțe cu privire la interpretarea dispozițiilor naționale și să hotărască dacă interpretarea sau aplicarea acestora de instanța națională este corectă, o astfel de sarcină fiind de competența exclusivă a acesteia din urmă [8].

29. Cu toate acestea, Curtea, chemată să furnizeze instanței naționale un răspuns util, este competentă să îi dea indicații întemeiate pe dosarul cauzei principale, precum și pe observațiile scrise și orale care i-au fost prezentate [9].

30. Suntem conștienți de faptul că granița dintre furnizarea unui răspuns util și interpretarea dreptului național poate fi îngustă.

31. Trebuie să precizăm însă că utilizarea termenilor „colectare sistematică” de date de către instanța de trimitere decurge din Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, care pare să se afle la originea întrebărilor sale [10].

32. Astfel, din cuprinsul punctului 113 din această hotărâre reiese că, potrivit instanței de trimitere în această cauză, articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), articolul 8 alineatele (1) și (2) și articolul 10 din Directiva 2016/680 ar impune ca autoritățile competente să dispună de o *marjă de apreciere* pentru a determina necesitatea colectării datelor biometrice și genetice. Or, potrivit acestei instanțe, colectarea de date prevăzută de legislația națională *se aplica în mod imperativ*

6 Instanța de trimitere utilizează acest termen nu numai în această întrebare, ci și în motivarea deciziei de trimitere (a se vedea punctul 16 din prezentele concluzii). Or, ea nu furnizează nicio explicație în ceea ce privește utilizarea acestui cuvânt.

7 În fața instanței de trimitere, HW arată că, la 1 ianuarie 2020, amprentele digitale a peste 6,5 milioane de persoane erau înregistrate în fișierul automatizat al amprentelor digitale (FAED).

8 Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil) (C-548/21, denumită în continuare „Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck”, EU:C:2024:830, punctul 53 și jurisprudența citată).

9 A se vedea printre altele Hotărârea din 28 noiembrie 2023, Commune d'Ans (C-148/22, EU:C:2023:924, punctul 31).

10 A se vedea punctul 15 din prezentele concluzii.

tuturor persoanelor inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unor infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, fără ca această legislație să impună ca necesitatea concretă de a colecta toate aceste categorii de date să fie constatată [11].

33. În plus, Curtea a considerat, la punctul 114 din Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, că „a patra întrebare trebuie înțeleasă în sensul că urmărește să se stabilească în esență dacă articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care prevede *colectarea sistematică* a datelor biometrice și genetice *ale oricărei persoane inculpate pentru săvârșirea cu intenție a unor infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, în scopul înregistrării lor*, fără a prevedea obligația autorității competente de a stabili și de a demonstra, pe de o parte, că această colectare este necesară pentru realizarea obiectivelor concrete urmărite și, pe de altă parte, că aceste obiective nu pot fi atinse prin colectarea doar a unei părți a datelor vizate” [12].

34. Ținând seama de cele două puncte precedente, precum și de observațiile părților în prezenta cauză [13], trebuie clarificate noțiunile de „marjă de apreciere” și de „colectare sistematică” a datelor.

35. Așa cum reiese din cuprinsul punctelor 113 și 114 din Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, pe de o parte, „marja de apreciere” desemnează posibilitatea, prevăzută de dreptul național, a autorității competente de a determina și de a demonstra caracterul strict necesar al prelucrării datelor. Pe de altă parte, o colectare este „sistematică” atunci când se aplică, în mod imperativ, oricărei persoane care intră în domeniul de aplicare al legislației naționale în cauză.

36. Rezultă că, pentru a da un răspuns util instanței de trimitere, Curtea trebuie să stabilească în prealabil dacă colectarea în discuție în speță este „sistematică”, în sensul Hotărârii Ministerstvo na vatreshnite raboti I.

37. Trebuie să se constate că din articolul 55-1 din Codul de procedură penală nu se poate deduce caracterul „sistematic” al colectării datelor biometrice. Astfel, potrivit chiar modului de redactare a acestei dispoziții, autoritatea competentă nu este obligată să preleve date de la orice persoană împotriva căreia există unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească o infracțiune. În plus, al doilea paragraf al dispoziției menționate precizează că prelevarea se efectuează potrivit normelor proprii ale fișierelor poliției și în măsura în care datele în cauză sunt necesare pentru alimentarea și consultarea acestor fișiere [14].

38. Cu toate acestea, astfel cum demonstrează dezbaterea dintre părți, formularea primei întrebări preliminare, prin faptul că face referire la caracterul „sistematic” al colectării de date, creează confuzie, în măsura în care pare să prezume că o colectare care nu este „sistematică” este conformă cu Directiva 2016/680. Considerăm însă că situația nu este aceasta. După cum vom arăta în cadrul examinării fondului, pentru ca o prelevare „nesistematică” de date biometrice să fie conformă cu cerințele Directivei 2016/680, mai trebuie ca aceasta să fie „strict necesară”.

[11] Această instanță a arătat (punctul 78 din Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I) că „marea majoritate a infracțiunilor prevăzute de Codul penal bulgar sunt săvârșite cu intenție și pentru aproape toate acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu” și că „[î]n conformitate cu normele de procedură penală bulgare, o persoană este inculpată atunci când sunt întrunite suficiente elemente de probă privind faptul că această persoană este vinovată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu”.

[12] Sublinierea noastră.

[13] A se vedea punctele 25 și 26 din prezentele concluzii.

[14] Deși aceste „norme proprii fiecăruia dintre aceste fișiere” de poliție nu figurează în decizia de trimitere, guvernul francez a furnizat totuși o explicație detaliată în observațiile sale scrise.

39. În consecință, propunem Curții să reformuleze prima întrebare preliminară în sensul că, prin intermediul acesteia, instanța de trimitere urmărește să se stabilească în esență dacă articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta se opune unei legislații naționale care permite colectarea datelor biometrice ale oricărei persoane împotriva căreia există unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească infracțiunea.

2. Cu privire la fond

a) Observații generale cu privire la articolul 10 din Directiva 2016/680, astfel cum a fost interpretat de Curte

40. În primul rând, trebuie subliniat că articolul 10 din Directiva 2016/680 constituie o dispoziție specifică ce reglementează prelucrarea categoriilor speciale de date cu caracter personal (denumite în continuare „date sensibile”), inclusiv datele biometrice [15]. Așa cum reiese din jurisprudență, finalitatea acestei dispoziții este de a asigura o protecție sporită în privința acestor prelucrări care, din cauza caracterului deosebit de sensibil al datelor în cauză și a contextului în care sunt prelucrate, sunt susceptibile să genereze, astfel cum reiese din considerentul (37) al acestei directive, riscuri importante pentru libertățile și pentru drepturile fundamentale, precum dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, garantate de articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) [16].

41. În al doilea rând, astfel cum rezultă din înșiși termenii în care este prevăzută la articolul 10 din Directiva 2016/680, cerința potrivit căreia prelucrarea unor asemenea date este autorizată „numai atunci când este strict necesară” trebuie interpretată în sensul că definește condiții mai stricte de legalitate a prelucrării datelor sensibile, în raport cu cele care decurg din articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (c) și din articolul 8 alineatul (1) din această directivă, care se referă numai la „necesitatea” unei prelucrări a datelor care intră, în general, în domeniul de aplicare al directivei menționate [17].

42. Astfel, pe de o parte, utilizarea locuțiunii adverbiale „numai” în fața expresiei „atunci când este strict necesară” subliniază că prelucrarea datelor sensibile nu poate fi considerată „necesară” decât într-un număr limitat de cazuri. Pe de altă parte, caracterul „strict” al necesității unei prelucrări a unor asemenea date presupune ca această necesitate să fie apreciată într-un mod deosebit de riguros [18].

b) Criterii pentru determinarea caracterului strict necesar al prelucrării

43. Observăm că Directiva 2016/680 nu definește cerința referitoare la caracterul „strict necesar” prevăzută la articolul 10 din aceasta.

[15] Între datele sensibile prevăzute la articolul 10 din Directiva 2016/680 figurează printre altele „datele biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice”.

[16] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 116 și jurisprudența citată.

[17] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 117.

[18] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 118.

44. Anumite indicații pot fi totuși desprinse din alte dispoziții ale acestei directive. Astfel, fără a aduce atingere condițiilor mai stricte referitoare la legalitatea prelucrării datelor sensibile pe care le prevede directiva menționată, cerința caracterului strict necesar trebuie citită în lumina principiilor enunțate la articolele 4 și 8 din aceasta [19].

45. Aceasta implică în special examinarea caracterului strict necesar al colectării de date sensibile în raport cu scopurile și cu obiectivele acestei colectări, cu respectarea principiilor limitării scopurilor și reducerii la minimum a datelor [20], acesta din urmă dând expresie principiului proporționalității [21].

46. În această privință, în primul rând, astfel cum reiese din considerentul (26) al Directivei 2016/680, cerința necesității este îndeplinită atunci când obiectivul urmărit de prelucrarea datelor în cauză nu poate fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace care să afecteze mai puțin drepturile fundamentale ale persoanelor vizate, în special dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate de articolele 7 și 8 din cartă. În special, având în vedere protecția sporită a persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor sensibile, operatorul trebuie să se asigure că acest obiectiv nu poate fi îndeplinit prin recurgerea la alte categorii de date decât cele enumerate la articolul 10 din această directivă [22].

47. În al doilea rând, având în vedere riscurile importante pe care le prezintă prelucrarea datelor sensibile pentru drepturile și libertățile persoanelor vizate, mai ales în contextul atribuțiilor autorităților competente în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2016/680, cerința de a fi „strict necesară” presupune să se țină seama de importanța deosebită a obiectivului pe care îl urmărește o astfel de prelucrare. O asemenea importanță poate fi apreciată printre altele în funcție de însăși natura obiectivului urmărit, în special în funcție de faptul că prelucrarea servește unui obiectiv concret în legătură cu prevenirea infracțiunilor sau a amenințărilor împotriva siguranței publice care prezintă un anumit grad de gravitate, pedepsirea unor astfel de infracțiuni sau protecția împotriva unor astfel de amenințări, precum și în lumina împrejurărilor specifice în care este efectuată această prelucrare [23].

48. În al treilea rând, Curtea a statuat deja că nu poate fi stabilită caracteristica de a fi „strict necesară” a prelucrării datelor sensibile decât în raport cu ansamblul elementelor pertinente, cum ar fi printre altele natura și gravitatea infracțiunii de care este suspectată persoana vizată în procedura penală principală, împrejurările specifice ale acestei infracțiuni, eventuala legătură a infracțiunii menționate cu alte proceduri în curs, antecedentele judiciare sau profilul individual al persoanei în cauză [24].

49. Observăm, în ceea ce privește gravitatea infracțiunii, că trebuie să se țină seama și de particularitățile misiunilor autorităților de poliție. Așa cum a subliniat Curtea în Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, a considera că numai combaterea *infracționalității grave* poate justifica accesul la date cu caracter personal ar limita competențele de investigare ale autorităților competente, în sensul Directivei 2016/680, în privința *infracțiunilor în general*.

[19] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 121.

[20] A se vedea în acest sens Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctele 122-125.

[21] A se vedea Hotărârea din 30 ianuarie 2024, Direktor na Glavna direktsia „Natsionalna politsia” pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, punctul 41 și jurisprudența citată).

[22] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 126.

[23] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 127.

[24] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 132.

Potrivit Curții, ar rezulta de aici o creștere a riscului de impunitate pentru astfel de infracțiuni, ținând seama de importanța pe care o pot avea aceste date pentru anchetele penale. Astfel, o asemenea limitare ar încălca natura specifică a misiunilor îndeplinite de aceste autorități în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) din directiva menționată, evidențiată în considerentele (10) și (11) ale acesteia, și ar aduce atingere obiectivului de realizare a unui spațiu de libertate, securitate și justiție în cadrul Uniunii pe care îl urmărește această directivă [25].

50. Așadar, în principiu, faptul că o infracțiune nu este calificată drept „gravă” nu poate justifica în sine excluderea caracterului strict necesar al colectării datelor biometrice. Într-adevăr, în funcție mai degrabă de natura infracțiunii decât de gravitatea sa, colectarea acestui tip de date se poate dovedi necesară pentru a constata infracțiunea respectivă sau pentru a-i identifica autorul.

51. Dacă, în schimb, caracterul strict necesar al colectării datelor biometrice nu se întemeiază pe natura infracțiunii, acesta trebuie să se întemeieze pe alte elemente.

c) Legătura cu colectarea datelor în cauză în litigiul principal

1) Obiectivele colectării datelor

52. Guvernul francez a arătat în observațiile sale scrise că fișele de semnalmente în discuție în litigiul principal au ca obiect printre altele compararea amprentelor cu urmele colectate în cadrul anchetei în curs, identificarea persoanei acuzate în cadrul anchetei în curs pentru a evita riscul de omonimie sau de uzurpare a identității ori identificarea persoanei în cadrul unor conexiuni cu alte proceduri, în curs sau viitoare, de exemplu pentru a permite compararea amprentelor papilare cu urmele colectate în cadrul altor anchete [26].

53. Aceste obiective sunt legate, pe de o parte, de utilizarea datelor colectate în cadrul unei proceduri penale specifice și, pe de altă parte, de prelucrarea în scopul altor proceduri. Necesitatea de a efectua această prelucrare reiese în mod expres din considerentul (27) al Directivei 2016/680 [27].

54. Prin urmare, trebuie să se constate că colectarea datelor biometrice este pertinentă și adecvată în raport cu obiectivele enunțate [28]. Necesitatea acesteia depinde însă, printre altele, de domeniul său de aplicare, astfel cum este definit de legislația aplicabilă.

[25] Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctul 97.

[26] Observăm că Directiva 2016/680 utilizează termenii „scopuri” [în special la articolul 1 alineatul (1), la articolul 4 alineatul (1) și la articolul 8] și „obiective” [la articolul 8 alineatul (2)]. Așa cum a observat avocatul general Pitruzzella în Concluziile prezentate în cauza Ministerstvo na vatreshnite raboti I (EU:C:2022:507, punctul 56), distincția dintre „finalități” și „obiective” nu este evidentă. În aceste condiții, scopurile unei colectări sunt, în opinia sa, cele prevăzute la articolul 1 alineatul (1) din această directivă [a se vedea de asemenea, în același sens, Hotărârea din 8 decembrie 2022, Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet (Scopurile prelucrării datelor cu caracter personal – Anchetă penală) (C-180/21, EU:C:2022:967, punctele 43 și 44)]. În ceea ce privește obiectivele menționate la articolul 8 alineatul (2) din directiva amintită, ele ar fi mai specifice și ar trebui să fie precizate de legislația națională care intră în domeniul de aplicare al acesteia.

[27] A se vedea de asemenea Hotărârea din 8 decembrie 2022, Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet (Scopurile prelucrării datelor cu caracter personal – Anchetă penală) (C-180/21, EU:C:2022:967, punctul 55).

[28] A se vedea, în ceea ce privește prelucrarea datelor biometrice în cadrul altor proceduri, Hotărârea din 30 ianuarie 2024, Direktor na Glavna direktsia „Natsionalna politsia” pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, punctul 56).

2) Domeniul de aplicare al colectării datelor

55. Așa cum reiese din decizia de trimitere și din observațiile guvernului francez, există un dezacord cu privire la domeniul de aplicare al colectării în cauză în litigiul principal. Potrivit instanței de trimitere, ofițerii de poliție judiciară pot colecta date biometrice de la orice persoană împotriva căreia există „unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească o infracțiune”[29]. În schimb, potrivit guvernului francez, colectarea menționată poate viza, pe de o parte, persoanele împotriva cărora sunt reunite nu simple bănuieli, ci indicii grave sau concordante care fac verosimil că au putut participa, ca autori sau complici, la săvârșirea unei crime sau a unui delict pedepsite cu pedeapsa închisorii și, pe de altă parte, persoanele a căror identificare certă se dovedește necesară[30].

56. Acest dezacord ne determină să examinăm două aspecte ale legislației naționale în cauză: etapa procedurii în care se efectuează colectarea (în acest caz, fără ca persoana vizată să fi fost urmărită penal în mod formal) și domeniul de aplicare al acestei colectări.

57. În primul rând, în ceea ce privește etapa procedurii, considerăm că obiectivele colectării de date biometrice presupun ca aceasta să poată avea loc într-un stadiu incipient al anchetei penale. Limitarea acestei posibilități la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva persoanei vizate ar fi contrară anumitor scopuri prevăzute la articolul 1 din Directiva 2016/680.

58. În realitate, astfel cum a subliniat Curtea în Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, deși există motive serioase să se creadă că persoana în cauză a săvârșit o infracțiune care justifică urmărirea sa penală, ceea ce presupune că au fost deja reunite suficiente elemente de probă privind implicarea acestei persoane în infracțiune, este posibil ca, în anumite cazuri, colectarea datelor biometrice să nu servească niciunei necesități concrete în vederea desfășurării procedurii penale în curs[31].

59. Subliniem de asemenea că legislația penală este de competența statelor membre[32]. Mai precis, diferitele etape ale procedurii penale, precum și drepturile și garanțiile aferente pentru persoana în cauză pot fi diferite de la un stat membru la altul. Rezultă că acest element nu poate fi decisiv pentru interpretarea articolului 10 din Directiva 2016/680.

60. Această interpretare nu este infirmată de articolul 6 din Directiva 2016/680. Astfel, această dispoziție stabilește o obligație de a efectua o distincție, după caz și în măsura posibilului, între datele cu caracter personal ale diferitelor categorii de persoane vizate, așa încât să nu li se impună în mod nediferențiat același grad de ingerință în dreptul lor fundamental la protecția datelor lor cu caracter personal[33]. În schimb, dispoziția menționată nu urmărește să stabilească categoriile de persoane ale căror date pot fi colectate[34].

[29] A se vedea punctul 16 din prezentele concluzii.

[30] Guvernul francez se întemeiază pe dispoziții de drept francez care nu figurează în decizia de trimitere, dar care par să se refere la „normele proprii fiecăruia dintre aceste fișiere”, menționate la al doilea paragraf al articolului 55-1 din Codul de procedură penală (a se vedea nota de subsol 14 din prezentele concluzii).

[31] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 131.

[32] Hotărârea din 8 iulie 2010, Sjöberg și Gerdin (C-447/08 și C-448/08, EU:C:2010:415, punctul 49).

[33] A se vedea în acest sens Hotărârile Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 83, și Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctul 100.

[34] A se vedea în acest sens Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 84.

61. În al doilea rând, în ceea ce privește domeniul de aplicare al colectării datelor biometrice în cauză în litigiul principal, amintim că, în cadrul procedurii preliminare, Curtea nu va putea decât să definească condițiile care decurg din dreptul Uniunii pe care dreptul național este obligat să le respecte, stabilirea dispozițiilor dreptului intern aplicabile, precum și interpretarea lor fiind de competența exclusivă a instanțelor naționale [35].

62. În orice caz, considerăm că, deși limitat la infracțiunile sancționate cu o pedeapsă cu închisoarea, chiar și domeniul de aplicare al legislației privind colectarea datelor biometrice evocat de guvernul francez este larg [36], ceea ce permite printre altele colectarea datelor oricărei persoane a cărei identificare certă se dovedește necesară, și aceasta independent de natura și de gravitatea infracțiunii în cauză.

3) Obligația autorității competente de a aprecia caracterul strict necesar al colectării datelor

63. În pofida acestui domeniu larg de aplicare, spre deosebire de legislația bulgară în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, din legislația franceză reiese că autoritățile de poliție nu au obligația de a colecta date în privința oricărei persoane care intră în domeniul de aplicare al legislației menționate și că această colectare ține, dimpotrivă, de aprecierea autorităților respective de la caz la caz [37].

64. Or, pentru ca această marjă de apreciere să respecte cerințele Directivei 2016/680, legislația franceză trebuie să prevadă obligația autorităților competente de a aprecia necesitatea absolută de a colecta datele biometrice ale persoanelor vizate [38].

65. Astfel, Curtea a statuat deja că revine numai autorităților competente sarcina de a se asigura de respectarea acestui criteriu [39].

66. În speță, din observațiile guvernului francez reiese că articolele 6 și 88 din loi n° 78-17 du 6 janvier 1978, relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés (Legea nr. 78-17 din 6 ianuarie 1978 privind informatica, fișierele și libertățile) [40] transpun articolul 10 din Directiva 2016/680, reluând în mod expres criteriul caracterului strict necesar impus de aceasta. Guvernul menționat adaugă că colectarea datelor biometrice în temeiul articolului 55-1 din Codul de procedură penală nu poate încălca aceste dispoziții legislative.

35 Hotărârea din 16 martie 1978, Oehlschläger (104/77, EU:C:1978:69, punctul 4), și Hotărârea din 7 noiembrie 2024, ERB New Europe Funding II (C-178/23, EU:C:2024:943, punctul 21 și jurisprudența citată).

36 A se vedea în acest sens Curtea EDO, Hotărârea din 18 aprilie 2013, M.K. împotriva Franței, CE:ECHR:2013:0418JUD001952209, § 41. Legislația franceză în discuție în această cauză este echivalentul articolului R. 40-38-2 alineatul 3 din Codul de procedură penală, care este relevant, potrivit guvernului francez, pentru prezenta cauză (a se vedea nota de subsol 14 din prezentele concluzii).

37 A se vedea punctul 37 din prezentele concluzii. A se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Richard de la Tour prezentate în cauza Policejní prezidium (Stocarea datelor biometrice și genetice) (C-57/23, EU:C:2025:132, punctul 43), în cadrul cărora a comparat legislația cehă în discuție în această cauză – care prevede că autoritățile de poliție au doar posibilitatea de a efectua o prelevare – cu reglementarea bulgară în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I.

38 A se vedea Concluziile avocatului general Richard de la Tour prezentate în cauza Policejní prezidium (Stocarea datelor biometrice și genetice) (C-57/23, EU:C:2025:132, punctul 44). Spre deosebire de legislația franceză în discuție în prezenta cauză (a se vedea punctele 66 și 67 din prezentele concluzii), avocatul general Richard de la Tour a subliniat că legislația cehă nu prevede obligația autorităților competente de a aprecia necesitatea absolută de a colecta date biometrice ale persoanelor vizate.

39 A se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2024, Ministerstvo na vatreshnite raboti (Înregistrarea de date biometrice și genetice II) (C-80/23, denumită în continuare „Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti II", EU:C:2024:991, punctul 57).

40 Aceste dispoziții au fost adoptate prin ordonanța nr. 2018-1125 din 12 decembrie 2018 (articolul 1). Observăm totuși că dispozițiile menționate nu sunt reproduse în decizia de trimitere.

67. Dacă situația ar fi aceasta, cadrul juridic național respectiv ar putea fi interpretat în sensul că obligă autoritatea competentă să aprecieze caracterul „strict necesar” al colectării pe care o efectuează.

68. Ținând seama însă de separarea funcțiilor între Curte și instanța de trimitere, va reveni acesteia din urmă sarcina de a se asigura că aceasta este efectiv situația, printre altele cu respectarea obligației care îi revine de a interpreta dreptul național, în măsura posibilului, în conformitate cu textul și cu finalitatea Directivei 2016/680 [41].

69. Având în vedere împrejurările din litigiul principal privind colectarea datelor biometrice ale unei persoane reținute pentru organizarea și participarea la o manifestație neautorizată, instanța de trimitere trebuie de asemenea să se asigure că aplicarea legii de către autoritatea competentă rămâne conformă cu cerințele Directivei 2016/680 [42].

70. Ținând seama de ceea ce precedă, propunem să se răspundă la prima întrebare că articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații naționale care permite colectarea datelor biometrice ale oricărei persoane împotriva căreia există unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească o infracțiune, cu condiția ca această legislație să prevadă obligația autorității competente de a aprecia caracterul strict necesar al fiecărei colectări.

B. Cu privire la a doua întrebare preliminară

71. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă autoritatea competentă este obligată să motiveze decizia de a colecta date biometrice, în lumina cerinței caracterului strict necesar care decurge din articolul 10 din Directiva 2016/680.

72. În opinia noastră, o asemenea obligație reiese din Hotărârile Ministerstvo na vatreshnite raboti II și Bezirkshauptmannschaft Landeck și nu vedem niciun motiv pentru a ne îndepărta de această jurisprudență.

73. În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti II, problema care se punea era aceea dacă, atunci când legislația națională nu prevede obligația autorității competente de a verifica și de a demonstra caracterul strict necesar al colectării de date sensibile, în conformitate cu articolul 10 din Directiva 2016/680, respectarea unei astfel de obligații poate fi asigurată de instanța sesizată de această autoritate competentă în vederea executării coercitive a colectării menționate [43].

[41] Hotărârea din 10 aprilie 1984, von Colson și Kamann (14/83, EU:C:1984:153, punctul 26), și Hotărârea din 30 aprilie 2025, Nastolo (C-370/24, EU:C:2025:300, punctul 43 și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea, în ceea ce privește Directiva 2016/680, Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 133.

[42] A se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Richard de la Tour prezentate în cauza Ministerstvo na vatreshnite raboti (Înregistrarea de date biometrice și genetice II) (C-80/23, EU:C:2024:513, punctul 49). A se vedea de asemenea, raportat la condițiile de aplicare și de punere în aplicare efectivă a dispozițiilor de drept intern, Hotărârea din 23 aprilie 2009, Angelidaki ș.a. (C-378/07-C-380/07, EU:C:2009:250, punctul 164 și jurisprudența citată).

[43] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti II, punctul 52.

74. Ca răspuns, Curtea a declarat că, în lipsa unei obligații a autorității competente, în temeiul dreptului național, de a aprecia caracterul „strict necesar” al prelucrării pe care a efectuat-o sau pe care intenționează să o efectueze, o instanță sesizată să se pronunțe cu privire la o astfel de prelucrare de date cu caracter personal efectuată de această autoritate competentă nu poate asigura, în locul acesteia din urmă, respectarea obligației care revine autorității menționate în temeiul articolului 10 din Directiva 2016/680 [44].

75. Chiar dacă Curtea nu a menționat în mod expres obligația de motivare, o asemenea obligație decurge, în opinia noastră, din această hotărâre.

76. În primul rând, potrivit articolului 54 din Directiva 2016/680, care dă expresie articolului 47 din cartă, statele membre garantează persoanei vizate dreptul la exercitarea unei căi de atac judiciare eficiente în cazul în care aceasta consideră că, prin prelucrarea datelor sale cu caracter personal cu nerespectarea dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive, au fost încălcate drepturile care îi revin în conformitate cu dispozițiile respective.

77. În al doilea rând, potrivit jurisprudenței, dreptul la o cale de atac judiciară eficientă, garantat la articolul 47 din cartă, impune în principiu ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele pe care se întemeiază decizia luată în privința sa fie din cuprinsul deciziei înseși, fie dintr-o comunicare a acestor motive, pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei respective [45].

78. Aceasta presupune în mod necesar, în măsura în care Curtea a concluzionat că o instanță nu se poate substitui autorității competente în ceea ce privește examinarea caracterului strict necesar al colectării datelor, dreptul ca examinarea respectivă să fie apreciată ulterior de o instanță.

79. Deși acest drept nu constituie o prerogativă absolută și, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, pot fi impuse restrângeri, există condiția ca aceste restrângeri să fie prevăzute de lege, să respecte substanța drepturilor și libertăților în cauză și, respectând principiul proporționalității, să fie necesare și să răspundă efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți [46].

80. Guvernele care au participat la ședință au arătat că faptul de a impune autorităților competente obligația de a motiva fiecare decizie luată în temeiul articolului 10 din Directiva 2016/680 ar afecta buna desfășurare a anchetelor penale, precum și combaterea infracționalității. Chiar dacă este vorba despre obiective de interes general, apreciem că limitarea în discuție a dreptului la o cale de atac judiciară eficientă nu este limitată la strictul necesar.

81. În primul rând, în măsura în care colectarea datelor în cauză nu este sistematică, obligația de motivare nu ni se pare o sarcină prea împovărătoare pentru autoritățile competente. În plus, deși autoritățile competente trebuie să dispună de o anumită marjă de apreciere pentru a realiza scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2016/680, obligația de a-și motiva deciziile, prevăzută la articolul 10 din aceasta, este cu atât mai mult esențială.

[44] Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti II, punctul 57.

[45] Hotărârea din 8 mai 2019, PI (C-230/18, EU:C:2019:383, punctul 78 și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctul 118.

[46] Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctul 119 și jurisprudența citată. A se vedea de asemenea în acest sens considerentul (104) al Directivei 2016/680.

82. În al doilea rând, astfel cum a arătat în esență Curtea în Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, articolul 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 54 din aceasta impune o obligație de informare a persoanei vizate. Deși articolul 13 alineatul (3) din această directivă permite statelor membre să adopte măsuri legislative de amânare, de restricționare sau chiar de omitere a furnizării de informații persoanei vizate, o reglementare națională care ar exclude în general orice drept la informare nu ar fi conformă cu dreptul Uniunii [47].

83. În această privință, ca răspuns la o întrebare adresată de Curte în ședință, guvernele francez și ceh au susținut că Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck nu se aplică în prezenta cauză, întrucât această hotărâre ar privi controlul prealabil, efectuat de o instanță sau de o entitate administrativă independentă, al accesului autorităților de poliție la datele conținute în telefonul mobil al persoanei vizate.

84. Avem totuși îndoieli în ceea ce privește pertinența acestor argumente. Mai întâi, în opinia noastră, obligația de motivare este cu atât mai necesară atunci când colectarea datelor nu este supusă unui control prealabil. În continuare, arătăm că, deși un telefon mobil poate, în mod evident, să conțină date sensibile, în sensul articolului 10 din Directiva 2016/680 [48], Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck nu privește în mod specific acest tip de date. Rezultă că obligația de motivare care decurge din această hotărâre se aplică *a fortiori* împrejurărilor prezentei cauze, care privesc colectarea de date sensibile.

85. În sfârșit, așa cum a arătat în mod întemeiat Comisia atunci când a răspuns la aceeași întrebare adresată de Curte, din articolul 4 alineatul (4) din Directiva 2016/680 reiese că autoritatea competentă trebuie să fie în măsură să demonstreze, printre altele, necesitatea prelucrării datelor pe care o efectuează. Acest principiu al responsabilității, care este de asemenea prevăzut la articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2016/679 [49], trebuie interpretat în lumina articolului 54 din această directivă. Rezultă că obligația de motivare decurge din economia generală a directivei menționate.

86. În al treilea rând, astfel cum reiese dintr-o jurisprudență constantă, amploarea obligației de motivare depinde de împrejurările specifice fiecărei situații [50]. Deși o motivare mai detaliată se poate dovedi necesară printre altele pentru infracțiuni de mai mică gravitate, aceasta poate fi succintă în ceea ce privește infracționalitatea gravă. Pe de altă parte, în ceea ce privește infracțiunile pentru care este în mod clar necesar să se identifice autorul, precum o spargere, nu excludem ca respectivul caracter strict necesar al colectării datelor biometrice să poată fi dedus din ansamblul elementelor dosarului. Astfel, persoana vizată poate înțelege cu ușurință motivele acestei ingerințe în drepturile sale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal.

87. În schimb, motivul pentru care colectarea datelor biometrice ale unei persoane bănuite că a participat la o manifestație neautorizată ar fi strict necesară, în special atunci când nu există nicio îndoială cu privire la identitatea sa, nu apare în mod evident, cel puțin în scopul acestei proceduri

47 Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctele 120 și 121 și jurisprudența citată.

48 Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctul 94.

49 Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1). A se vedea, în ceea ce privește articolul 5 alineatul (2) din acest regulament, printre altele, Hotărârea din 27 februarie 2025, Amt der Tiroler Landesregierung (C-638/23, EU:C:2025:127, punctul 33).

50 Hotărârea din 28 iulie 2011, Agrana Zucker (C-309/10, EU:C:2011:531, punctul 35 și jurisprudența citată).

specifice. Într-o asemenea situație, autoritatea competentă trebuie, așadar, să își motiveze în mod adecvat decizia, pentru ca persoana vizată să poată înțelege motivele unei astfel de colectări, fără ca simpla trimitere la ansamblul elementelor dosarului să poată fi, în principiu, suficientă [51].

88. În consecință, propunem să se răspundă la a doua întrebare că articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care nu prevede obligația autorității competente de a motiva în mod adecvat în fiecare caz în parte caracterul strict necesar al întocmirii fișei de semnalmente.

C. Cu privire la a treia întrebare preliminară

1. Cu privire la admisibilitate

89. Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care permite urmărirea penală și condamnarea în mod autonom a unei persoane care a refuzat întocmirea fișei de semnalmente, chiar dacă aceasta nu ar fi urmărită penal sau condamnată pentru infracțiunea care a stat la baza măsurii de întocmire a fișei de semnalmente.

90. Potrivit guvernului francez, această întrebare este inadmisibilă în măsura în care Directiva 2016/680 nu conține norme referitoare la o infracțiune de refuz de a se supune colectării de date cu caracter personal. Ar rezulta că această condamnare nu intră în domeniul de aplicare al directivei menționate și nici, în consecință, al dreptului Uniunii.

91. În plus, acest guvern și Comisia susțin că instanța de trimitere nu indică motivele pentru care dispozițiile Directivei 2016/680 ar putea avea incidență asupra condamnării autonome.

92. În această privință, dorim să amintim că, în conformitate cu articolul 94 litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții, cererea de decizie preliminară trebuie să cuprindă expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau la validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal. Această expunere trebuie să îi permită Curții să verifice, pe lângă admisibilitatea cererii de decizie preliminară, competența sa de a răspunde la întrebarea adresată [52].

93. Chiar dacă suntem de acord cu constatarea potrivit căreia instanța de trimitere nu explică modul în care dispozițiile menționate ale Directivei 2016/680 ar putea avea incidență asupra condamnării autonome, apreciem că o astfel de legătură poate fi dedusă din toate elementele dosarului de care dispune Curtea, precum și din jurisprudență, după cum vom arăta în continuare.

[51] A se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2019, PI (C-230/18, EU:C:2019:383, punctele 78 și 91, precum și jurisprudența citată), și Hotărârea din 16 februarie 2023, HYA ș.a. (Motivarea autorizațiilor de ascultare telefonică) (C-349/21, EU:C:2023:102, punctele 59-61).

[52] Hotărârea din 6 martie 2014, Siragusa (C-206/13, EU:C:2014:126, punctul 19). A se vedea de asemenea Hotărârea Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punctul 55.

94. În plus, observăm că, potrivit unei jurisprudențe constante, atunci când nu rezultă în mod vădit că interpretarea unui act de drept al Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, cum este cazul Directivei 2016/680 în speță, obiecția întemeiată pe inaplicabilitatea acelui act în cauza principală ține de fondul întrebării [53].

2. Cu privire la fond

a) Aplicarea Directivei 2016/680 în privința condamnării autonome

95. Mai întâi, precizăm că condamnarea autonomă nu rezultă din transpunerea în dreptul francez a articolului 10 din Directiva 2016/680. Astfel, după cum arată în mod întemeiat guvernul francez, această directivă nu conține nicio dispoziție în această privință.

96. Aceasta nu înseamnă însă neapărat că respectiva condamnare autonomă se situează în afara domeniului de aplicare al dreptului Uniunii [54]. Astfel, pentru ca o dispoziție națională să intre în domeniul de aplicare al dreptului menționat, nu este necesar ca legiuitorul național să fi intenționat să îl pună în aplicare, aplicarea concretă a măsurii naționale fiind cea care caracterizează acest scop [55].

97. În continuare, domeniul de aplicare al Directivei 2016/680 este definit la articolul 2 alineatul (1) din aceasta, care prevede că directiva menționată „se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) [din aceasta]”, și anume, printre altele, în scopul „prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor”.

98. Prin urmare, aceasta înseamnă că HW a fost condamnat pentru motivul că s-a opus unui act care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2016/680. Astfel, se poate considera că a existat o „tentativă” de prelucrare a datelor cu caracter personal de către ofițerii de poliție judiciară și că aceasta a eșuat din cauza refuzului lui HW, această tentativă intrând în domeniul de aplicare al directivei menționate [56].

99. În sfârșit, precizăm că condamnarea autonomă nu poate fi autorizată decât dacă colectarea preconizată de autoritățile competente, căreia i se opune persoana vizată, este conformă cu cerințele articolului 10 din Directiva 2016/680, printre altele cu aceea de a fi „strict necesară”. Cerințele pe care această directivă le impune prelucrării datelor care intră în domeniul său de aplicare sunt astfel o condiție de legalitate a condamnării autonome [57].

[53] A se vedea Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctul 67 și jurisprudența citată.

[54] A se vedea, în ceea ce privește transpunerea ca atare a directivelor și punerea în aplicare a dreptului Uniunii, Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 28).

[55] A se vedea Safjan, M., Düsterhaus, D., și Guérin, A., „La Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne et les ordres juridiques nationaux, de la mise en œuvre à la mise en balance”, *Revue trimestrielle de droit européen*, 2016, p. 221.

[56] A se vedea în acest sens Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctul 77. Curtea a statuat că o tentativă de accesare a datelor conținute într-un telefon mobil de către autoritățile polițienești în scopul unei anchete în materie penală intră în domeniul de aplicare al Directivei 2016/680. A se vedea de asemenea Curtea EDO, Hotărârea din 22 iunie 2017, Aycaguer împotriva Franței (CE:ECHR:2017:0622JUD000880612), în care această Curte a considerat, la punctul 35, că „reclamantul nu este, până în prezent, înscris în [fișierul de poliție], întrucât a refuzat să se supună prelevării ADN-ului său impuse de lege. El a făcut însă obiectul unei condamnări penale în acest temei. Este incontestabil că această condamnare reprezintă o ingerință în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private în sensul articolului 8 paragraful 1 din [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare «CEDO»)]”. Deși suntem conștienți de faptul că domeniul de aplicare al dreptului Uniunii (respectiv cel al cartei) este distinct de cel al CEDO, din această hotărâre reiese că există o legătură strânsă între colectarea de date și condamnarea pentru refuzul de a se supune acesteia.

[57] A se vedea prin analogie Hotărârea din 16 mai 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, punctele 41, 63 și 74).

b) Directiva 2016/680 se opune condamnării autonome?

100. Împrejurarea pe care tocmai am menționat-o este de asemenea, în opinia noastră, singurul criteriu ce reiese din Directiva 2016/680 care are incidență asupra condamnării autonome: înainte de a declara un inculpat vinovat de infracțiunea de refuz de a se supune întocmirii fișei de semnalmente, instanța națională trebuie să se asigure că această întocmire, dacă ar fi avut loc, ar fi fost conformă cu articolul 10 din directiva menționată coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c) [58], precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta.

101. În schimb, considerăm că, din punctul de vedere al modului de redactare a acestor dispoziții ale Directivei 2016/680, precum și al obiectivelor sale [59], nimic nu împiedică legiuitorul național să prevadă condamnarea unei persoane care a refuzat întocmirea fișei de semnalmente, chiar dacă aceasta nu ar fi urmărită penal sau condamnată pentru infracțiunea care a stat la baza măsurii respective. Astfel, după cum au arătat toți participanții la ședință, cerința de a fi strict necesară trebuie apreciată la momentul la care autoritățile au preconizat să efectueze întocmirea fișei. Acestea fiind spuse, considerăm că mai sunt necesare două precizări.

102. Pe de o parte, autoritatea competentă rămâne obligată să aprecieze caracterul strict necesar al oricărei prelucrări ulterioare a datelor. Mai precis, faptul că persoana vizată nu a fost urmărită penal este un criteriu pertinent pentru a stabili caracterul strict necesar al stocării datelor sale [60].

103. Pe de altă parte, apreciem că condamnarea autonomă trebuie examinată în lumina articolelor 7 și 8, precum și a articolului 49 alineatul (3) din cartă.

c) Articolele 7 și 8, precum și articolul 49 alineatul (3) din cartă

104. Potrivit explicațiilor guvernului francez, infracțiunea de refuz de a se supune operațiunilor de întocmire a fișelor de semnalmente urmărește în mod specific să incrimineze comportamentele de împiedicare a bunei desfășurări a unei anchete penale.

105. Deși este vorba despre un obiectiv de interes general recunoscut de dreptul Uniunii, nu este mai puțin adevărat că condamnarea autonomă constituie de asemenea o ingerință în drepturile garantate de articolele 7 și 8 din cartă [61]. În conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, o asemenea condamnare trebuie, așadar, să respecte principiul proporționalității.

106. În plus, în măsura în care condamnarea autonomă este o condamnare penală, trebuie să se țină seama și de articolul 49 alineatul (3) din cartă, care prevede că pedepsele nu trebuie să fie disproporționate față de infracțiune.

[58] A se vedea, în ceea ce privește articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2016/680, Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctul 73.

[59] Și anume asigurarea unui nivel ridicat de protecție a datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice, precum și contribuția la realizarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție în cadrul Uniunii; a se vedea în acest sens mai ales considerentele (2), (4), (7) și (15) ale Directivei 2016/680.

[60] A se vedea în acest sens Hotărârea din 30 ianuarie 2024, Direktor na Glavna direktsia „Natsionalna politsia” pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, punctul 65 și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea noțiunea de „prelucrare” de la articolul 3 punctul 2 din Directiva 2016/680, care include, printre altele, atât colectarea, cât și stocarea datelor.

[61] A se vedea în acest sens Hotărârea Bezirkshauptmannschaft Landeck, punctele 77 și 95, și Curtea EDO, Hotărârea din 22 iunie 2017, Aycaguer împotriva Franței, CE:ECHR:2017:0622JUD000880612, § 35.

107. Astfel, respectarea principiului proporționalității se impune statelor membre atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii, inclusiv în lipsa unei armonizări a legislației Uniunii în domeniul sancțiunilor aplicabile, și în special atunci când adoptă sancțiuni de natură penală [62].

108. Principiul proporționalității impune, pe de o parte, ca sancțiunea aplicată să corespundă gravității încălcării și, pe de altă parte, ca la determinarea sancțiunii, precum și la stabilirea cuantumului amenzii să se țină seama de împrejurările individuale ale speței [63].

109. Printre aceste împrejurări trebuie să se țină seama, în opinia noastră, în special de comportamentul și de profilul persoanei în cauză, de antecedentele sale judiciare, de gravitatea infracțiunii care justifică colectarea datelor sale și de contextul condamnării autonome.

110. În ceea ce privește acest din urmă aspect, așa cum a confirmat guvernul francez în ședință, infracțiunea de refuz de a se supune întocmirii fișei de semnalmente, dacă este reținută, este judecată în același timp cu infracțiunea „principală”. Astfel, în cauza principală, se pare că achitarea pentru participarea la o manifestare neautorizată și condamnarea pentru refuzul de a se supune întocmirii fișei de semnalmente au fost pronunțate simultan prin hotărârea tribunal correctionnel de Paris (Tribunalul Corecțional din Paris) din 8 septembrie 2021.

111. În aceste condiții, trebuie să se observe că, deși condamnarea pentru refuzul de a se supune întocmirii fișei de semnalmente va putea contribui la buna desfășurare a procedurilor viitoare, în special în caz de recidivă, aceasta nu contribuie totuși la buna desfășurare a procedurii în curs.

112. În sfârșit, faptul că persoana în cauză nu a fost condamnată pentru infracțiunea principală trebuie de asemenea să fie luat în considerare pentru a stabili severitatea sancțiunii pentru refuzul de a se supune întocmirii fișei de semnalmente. În această privință, arătăm că, potrivit explicațiilor guvernului francez, atunci când o decizie de achitare a rămas definitivă, amprentele și informațiile aferente sunt șterse.

113. În consecință, propunem să se răspundă la a treia întrebare că articolul 10 din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei dispoziții naționale care permite urmărirea penală și condamnarea în mod autonom a unei persoane care a refuzat întocmirea fișei de semnalmente, chiar dacă aceasta nu ar fi urmărită penal sau condamnată pentru infracțiunea care a stat la baza măsurii de întocmire a fișei de semnalmente, cu condiția ca această întocmire a fișei – dacă ar fi avut loc – să fi fost conformă cu cerințele care rezultă din articolele menționate.

[62] Hotărârea din 8 martie 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Efect direct) (C-205/20, EU:C:2022:168, punctul 31). A se vedea de asemenea Hotărârea din 4 mai 2023, Agenția Națională de Integritate (C-40/21, EU:C:2023:367, punctul 49 și jurisprudența citată).

[63] Hotărârea din 4 octombrie 2018, Link Logistik N&N (C-384/17, EU:C:2018:810, punctele 40-42 și 45).

V. Concluzie

114. Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de cour d'appel de Paris (Curtea de Apel din Paris, Franța) după cum urmează:

Articolul 10 din Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului coroborat cu articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(c), precum și cu articolul 8 alineatele (1) și (2) din aceasta

trebuie interpretat în sensul că

– nu se opune unei legislații naționale care permite colectarea datelor biometrice ale oricărei persoane împotriva căreia există unul sau mai multe motive verosimile de a bănui că a săvârșit sau a încercat să săvârșească o infracțiune, cu condiția ca această legislație să prevadă obligația autorității competente de a aprecia caracterul strict necesar al fiecărei colectări,

– se opune unei legislații naționale care nu prevede obligația autorității competente de a motiva în mod adecvat în fiecare caz în parte caracterul strict necesar al întocmirii fișei de semnalmente,

– nu se opune unei dispoziții naționale care permite urmărirea penală și condamnarea în mod autonom a unei persoane care a refuzat întocmirea fișei de semnalmente, chiar dacă aceasta nu ar fi urmărită penal sau condamnată pentru infracțiunea care a stat la baza măsurii de întocmire a fișei de semnalmente, cu condiția ca această întocmire a fișei – dacă ar fi avut loc – să fi fost conformă cu cerințele care rezultă din articolele menționate din Directiva 2016/680.